

ДМИТРИЙ ГЛУХОВСКИ ОТ ДРУГ СВЯТ

Част 15 от „Разкази за родината“

Превод от руски: Васил Велчев, 2017

chitanka.info

Над покривите на Грановитата палата, над камбанарията на Иван Велики, над Държавния кремълски дворец се носеше лек бял дим. Мразовитият въздух миришеше необичайно — като че ли на сгурия, но сладка, странна. По-рано го приписваха на ароматните изпарения от тръбите на „Червеният октомври“. Но шоколадената фабрика отдавна я бяха заменили с апартаменти и галерии. И затова изглеждаше, че въздухът е специално подслаждан, за да се потисне някакъв друг, тревожен привкус.

Отец Методий, който беше дошъл да подиша чист въздух за компания на зажаднелия за цигара Зикин, веднага забеляза дима. Обърна се към Зикин, който чупеше една след друга кибритени клечки, и го запита с невинен вид:

— Какво, подгръват ли вече?

Зикин не отговори веднага: първо кой знае защо, потърка голямата значка с държавния трибагреник на ревера на строгия си костюм, после се позагърна. Най-накрая кимна.

— Проверяват изправността. Между другото, от вашите — той кимна към старинната, но все така стройна като Людмила Гурченко камбанария — също се носи дим.

— Камбанарията на Иван Велики не е собственост на РПЦ — меко възрази отец Методий. — През седемнайсега година, сред голямата промяна, вашите си я прибраха.

— А Храмът на Христос Спасител? — не отстъпваше Зикин. — Снощи минах покрай него, бучеше като в Байконур.

— Бдим и се молим по цяла нощ — наведе глава отец Методий. — За спасението на хората от страшната напасть, от гнева Господен.

— А през това време се готвите да си плюете на петите. — Зикин очерта с цигарата си отразяващите яркото декемврийско слънце златни кръстове.

— Ние можем само да се молим, не е по силите ни да предотвратим катастрофата — въздъхна тъжно свещеникът.

— Това е участ на миряните...

— А пък аз си мислех, че когато стане дума за нещо извънземно, точно вие можете да се намесите — изгледа го остро Зикин.

— Уви — поклати глава отец Методий. — Сигурно можете да си представите с каква скръб ще се разделим с тази земя, но понякога няма друг изход.

— Тогава не осъждайте и нас — намръщи се Зикин. — Да влезем вътре, отче. Няма защо да дишаме тая гадост.

Бутафорните екатеринински гвардейци им отвориха портите към огромната зала в бяло и златно, препълнена със солидни граждани, облечени в скъпи костюми, и брадати мъже с черни раса. Между тях сновяха учтиви сервитьори с тежки подноси, но като че ли на събралите се не им беше до ядене. Залата жужеше като гнездо на оси.

Тук имаше и хора с депутатски значки, и министри, и служители в администрацията на президента. Някъде в дъното, обграден плътно от архиепископи и секретари, тихо, но внушително говореше Патриархът. Богатири с прозрачни слушалки в ушите и каменни лица избутваха към изхода задържалия се по-дълго от разрешеното телевизионен оператор.

Високоговорителите запукаха и зашумяха и в залата веднага се възцари тишина. Колоните се събудиха и заговориха: със слаб, достатъчно висок, но много уверен глас. Заради стълпотворението Зикин не можеше да види говорещия, но този глас не можеше да бъде объркан с друг.

— Уважаеми колеги. Приятели. Както знаете, над Земята е надвиснала страшна заплаха. Нашето радиокосмическо разузнаване съобщава за приближаването на небесно тяло... — през тонколоните се чу шумолене на хартия. — Астероид Зет-Хикс 716 А. Теглото му надвишава три хиляди тона и по всички изчисления ще се сблъска с нашата планета само след две седмици...

* * *

— Американските фондови пазари отвориха с пореден спад — загрижено съобщи водещата, поглеждайки от телевизора към бедната кухня. — Златно-валутните резерви на Русия тази седмица нараснаха с милиард и половина долара. Във Владивосток продължават спасителните работи на мястото на срутването на пететажна сграда. „АвтоВАЗ“ обяви за съкращаването на петстотин работни места... И току-що получихме кадри от Кремъл...

Антон Алексеевич запуши с карамелено бонбонче устата на досадно хленчещата внучка, топна картофче в солта и увеличи звука.

Раздразнено погледна към постепенно пробуждащия се със свистене чайник, отиде до старата емайлирана кухненска печка и му спря газта. Погледна към мръсния двор, ограден от бели пететажни блокчета, съединени с такива дебели шевове, сякаш ги бяха събирали като чудовището на Франкенщайн от трупове на различни къщи.

— ... тържественият прием на делегатите на Вселенския събор в присъствието на депутати от Държавната дума и членове на Съвета на Федерациите. Уникалното събитие, събиращо първите лица на духовенството с първите лица на държавата...

Антон Алексеевич лисна чай в чашката си с олющено позлатено ръбче и присвивайки очи, се приближи до примигващия екран, замърда устни.

— ... Обсъдиха изхода от икономическата криза, финансирането на социалните програми, поддържането на здрав нравствен и психологически климат в страната...

— Ама това са същите физиономии като отпреди трийсет години — измърмори Антон Алексеевич, като тикна дебелия си пръст в изпъкналия екран. — Някои са умрели, разбира се, някои са пораснали... А ето този... Как му беше... Ето и други. Явно оттам само с краката напред... — въздъхна той.

— И в края на емисията — времето — умиротворяващо му се усмихна телевизионната водеща.

* * *

В залата се разнесоха съдържани аплодисменти. Ръкопляскаха, разбира се, не на новината за това, че в най-скоро време гигантски къс ще се забие като таран в Земята. Не, просто показвах, че са трогнати от неподправения патриотизъм на Президента.

— Да, именно нашата планета — затвърди успеха си говорещият, усетил, че е напипал вярната нотка. — Защото планетата, на която сме се родили всички ние, на която ще се появят на бял свят нашите деца, е наша. И точно затова решението, което взех, след като се посъветвах с Патриарха, не беше никак лесно...

Всички излязоха от залата потиснати, погълнати от собствените си мисли. До последната дума на президентското обръщение Зикин се

надяваше, че ще бъде намерен друг изход. Отец Методий, който умърлушено вървеше до него и влачеше полите на расото си из калните локви, мълчеше.

— Какво, не ви ли се ходи на юг? — попита мрачно депутатът свещеника, като кимна към слънцето.

— Ами... Свикнахме тук, там какво — мрачно отвърна отецът. — Хайде, ние някак... Ще се спасим. Жал ни е да изоставим паството.

— Знаете ли, на мен винаги ми е харесвала тази ваша прямота. Никаква двусмисленост — изсумтя Зикин. — „Паство“ произлиза от думата „паст“, нали? А „пастир“ е просто „овчар“, нали? Стадо, изразено на съвременен език.

— Ами да... — кимна разсеяно отец Методий. — Всякак е правилно да се нарича електоратът. Та те нищо не избират, а още по-малък шанс имат да попаднат сред избраните. А вие сте ги доили не по-малко от нас, ако за това намекувате. Само че на вас ви е трябвало едно, а на нас друго. Божието — богу, както казват, кесаревото — кесарю.

— Вие, между другото, също не сте избирали аборигени — отбеляза депутатът.

— Ама поне не сме си играли игрички с тях. От векове им внушаваме, че властта е дадена от Бога. Че вие все не можете да се кротнете...

— Стига, отче. А сега какво ще правим? Досадно е всичко това.

— А на нас как ни е! — плесна с ръце другият. — Тъкмо отново се договорихме по човешки с вас — той не сдържа неволната си усмивка, — тъкмо започнахме да забравяме за обидите... Натрупани за седемдесет години. Тъкмо вярата на паството започна да укрепва... Потече като река...

— И при нас тече — почеса се по главата Зикин. — Износа уредихме... Отново укротихме електората срещу сравнително малък процент. Ех! Какъв ти процент! Разнесохме по магазините кренвирши да не чакат на опашка, и по-евтин йогурт. Е, и уиски или каквото там пият, за да се успокояват.

— Според мен не пият уиски — отвърна със съмнение отец Методий. — Според мен пият вино, макар че не бих се заклеял в това.

— Няма значение — махна с ръка депутатът. — В страната имаше разцвет, всички си купуваха немски коли, почивка —

Сейшелите, с частни джетове... И на тях добре — и на нас нормално.

— Ама не, ние откога ви предупреждаваме, че всичко ще свърши така? Още преди двайсет години започнаха да строят станции и совалки из цялата страна — възрази свещеникът.

— Да се готвят за напускане. Но се надявах на вас. На технологията. Смятах, че ще успеете да го отблъснете.

— Ако беше само един метеорит — въздъхна Зикин. — А това е само флагманът на безкрайна армада... Хиляди и хиляди. Просто така се е случило, че Земята е попаднала на пътя им. Та ние, нали знаете, и без това отклонявахме вниманието им, доколкото бе възможно. Направихме всичко да не им обръщат внимание аборигените, за да не изпаднат в паника. Постарахме се да ги ангажираме с друго. С тази криза например... Цените пак скочиха. Но и вие само полза имате от това. Електорат, лишен от ресурси, по естествен път се превръща в паство. Свършат ли парите, духовното побеждава материалното.

— Да, последната година се оказа богата — призна си другият.

— Уви, всичко хубаво има свойството да свършва — тъжно обобщи депутатът.

Двамата излязоха през портите на Спаската кула и се отправиха към паркинга, където под пушеците ги очакваха подобни една на друга черни коли.

— Приятен събеседник сте вие, отче. Даже ми е някак странно да се сбогувам с вас. — Зикин протегна ръка на отец Методий.

— Нали чухте — смирено сви рамене свещеникът. — Ръководството ни взе такова решение. Пълна евакуация.

— И сега накъде? У дома? На Южния кръст? — Депутатът погледна към издигащия се в далечината мощен силует на храма Христос Спасител.

— Да. В нашия скромен ковчег... и на юг, както се изразихте вие — кимна отецът, уловил погледа на Зикин.

— А ние към Голямата мечка — кой знае защо обяви Зикин, сякаш отец Методий не го знаеше.

— Какво пък — усмихна му се свещеникът. — Ако наминете към нашия край, добре сте дошли, както се казва. Вкъщи, сам разбирате, ще изглеждам малко по-различно... Надявам се, че няма да се изплашите от някакви си там пипалца.

— А вие сигурно ще успеете да надникнете в душата ми под хитиновата обвивка — усмихна се депутатът.

— Някога непременно ще се срещнем. — Отецът внезапно отдаде подигравателно чест по мускетарски и двамата се засмяха.

* * *

Евакуацията започна след три денонощия. Точно в четири през нощта сладникавият дим, който продължаваше да се издига над Кремъл, се увеличи, сгъсти се и обгърна в мъгла Цар Топ и Цар Камбана, дворците и музеите, запълни огромното пространство между кремълските стени докрай и изплува отгоре.

Земята забуча неистово. Предмостната кула се разтърси като куче, което се е върнало от разходка и отръсква мократа си козина, завибрира, от нея изведнъж се свлече тухлената обвивка и се разкри излят корпус сякаш от метал, но странен, с цвета на разтопено олово, без шевове и илюминатори. След Предмостната последва Боровицката, после Арсеналната и Сенатската... Всички освен Спаската.

Подчинявайки се на нечут сигнал, скритият в първата кула кораб, който дори не приличаше на ракета, а на изправен вертикално цепелин, се откъсна от асфалта, от паветата и безшумно се издигна в небето. След него стартираха и останалите кули, а кремълската стена заприлича на беззъба старческа челюст.

В този миг над града се разнесе невъобразим рев. Горделиво, като се освобождаваше бавно от бетонните плочи и отръскваше мазилката и позлатата си, над Москва се издигаше кораб с гигантски размери, даже не линеен кораб, а нещо невиждано досега. Излиташе храмът „Христос Спасител“. След него, пропускайки титана напред, се изстреляха десетки малки спасителни совалки, скрити в параклисите и манастирите, във всевъзможните видове църкви.

След четвърт час столицата просто не можеше да се разпознае: градът сякаш беше сполетян от съдбата на Дрезден. Непоклатими останаха само Спаската кула и камбанарията на Иван Велики. По средата между тях бяха застинали две самотни фигурки.

— Простете ми, ако нещо — каза Президентът. — Ще ви разбера, ако все още ни имате зъб заради онази история с Никон и за

трийсет и седма...

— Ама вие какво... Отдавна е забравено — усмихна се в брадата си Патриархът. — Нали в края на краищата доста добре се сработихме.

И двамата се сбогуваха, като се усмихнаха един на друг топло и не съвсем искрено — както Сталин на Рузвелт в Ялта. Президентът се шмугна в една странична врата на Спаската кула, Патриархът се изкачи по ажурната стълбичка в древната камбанария.

След миг две ослепително ярки звезди се изстреляха нагоре и се изгубиха сред останалите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.